

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Specvlvm Iuentvtis, Sive Insigniores Pveritiæ Atqve Adolescentiæ Sanctorvm

Bosendorf, Hermann

Monasterii VWestphalorvm, 1615

Martinus Episc. Turonensis 12. Nouemb.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42900

corpuseulum tum demum nō exquisitis epulis, sed pane & aqua reficeret. Os ab obtrectione & otiosis sermonibus perpetuo refrænauit, nec ad aures eiusmodi virus admittere voluit, Nō tantum superioribus & æqualibus, sed etiam inferioribus, Christi Saluatoris exemplo, obedientem se ac morigerum præbuit; vt etiã extrema quæq; ab illis imperata, haud secus, atq; si Christus iussisset, sine mora exequenda susciperet. Portionem vini, quæ illi apponebatur, nunquam visus est hausisse totam, sed plerumq; mediam, sæpissimè totam egenis impertijt, idem faciens de piscibus & alijs rebus esculentis. Cunctis deniq; ceu speculū ob oculos erat positus, vt facile quiuis in eo posset animaduertere, quantum à perfectionis culmine abesset.

Abhorret
detractio-
nibus.

Obediētia.

Vini fugi-
tans.

EX VITAS. MARTINI EPISCOPI TV-
ronensis, scripta à Seuero Sulpitio eius discipulo 12. Nouem. Sur. Tom. 6.

EGregius planè & omni laudi dignissimus Martinus Sabariæ Pannoniarum oppido oriundus, sed intra Italiam Ticini altus, parentes habuit seculi dignitate nequaquã infimos, sed gentiliū nefariæ superstitioni miserè (pro dolor) deditos. Pater eius tribunitia dignitate honoratus, animi & corporis vires militari gloriæ consecrauerat, filiumque inuitum planè ad eadem stipendia primum sub Constantio, deinde Iuliano facienda adegit. Ipse enim

enim

*Decennis
fit catechu-
menus.*

*Propendet
ad statum
religiosum.*

*Inuitus
militat.*

Humilitas.

*Innocentiã
inter arma
tuetur.*

*Humilitas.
Frugalitas
in victu.*

*Miseri-
dia.*

enim à primis ferè annis in sita pietate permo-
tus diuinam spirabat seruitutem: ita vt decem
annorum puer ad Ecclesiam confugerit, seq;
catechumenum fieri postulãrit. Moxq; mi-
rum in modum diuino amore totus incensus
eremum concupiuit; fecissetq; votis satis, nisi
ætatis infirmitas obstitisset. Animo tamen
aut circa monasteria, aut ecclesias semper in-
tentus; meditabatur in ætate puerili, quod ro-
busta ætate vir egregiè adimpleuit: Sed cum
edicto regum caurum esset, vt veteranorum
filij militiæ nomina darent, prodente patre,
qui felicibus eius actibus inuidebat, cum esset
annorũ quindecim raptus & catenis vinctus,
sacramento militari obstringitur; vno saltem
seruo comite contentus; cui tamen versa vice
dominus seruebat, aded vt plerumq; ei & cal-
ceamenta ipse detraheret, & ipse detergeret:
cibum vnã caperent, hic sæpius ministraret.
Triennium ferè ante salutare lauacrum in ar-
mis fuit, integer tamen ab his vitijs, quibus il-
lud hominum genus implicari solet. Multa il-
li circã commilitones benignitas: mira chari-
tas: patientia verò atq; humilitas vltra huma-
num modum. Frugalitatem vero in eo lauda-
re necesse non est: qua ita vsus est, vt iam illo
tempore non miles, sed monachus putaretur.
Quibus rebus ita sibi omnes commilitones su-
os adiunxerat, vt eum miro venerarentur af-
fectu. Necdum tamen regeneratus in Christo
agebat quendam bonis operibus baptismatis
candi-

candidatum: assistere scilicet laborantibus, o-
pem ferre miseris, egentes alere, nudos vesti-
re, nihil sibi ex militiae stipendijs præter quo-
tidianum victum referuare. Itaque nihil iam de
craftino sollicitus quodam tempore, media hye-
me, quæ solito asperior in horruerat, cum pau-
perem nudum in porta Ambianensium habu-
isset obuium, & miserum illum reliqui omnes
præterirent: ille solus armis & simplici mili-
tiae veste tectus (reliqua enim iam in opus si-
mili cōsumperat) arrepto ferro chlamydem,
qua erat accinctus diuidit mediam, partemque
eius pauperi tribuit, reliqua vero humeros su-
os rursus obuoluit. Nocte igitur insequenti
cum se sopori dedisset, vidit Christum chla-
mydis suæ, qua pauperem donarat, parte ve-
stitum, atque ad angelos circumstantes clarè di-
centem: Martinus adhuc catechumenus hac
me veste contexit. Quo viso, vir beatissimus
non in gloriam est elatus humanam, sed boni-
tatem Dei in suo opere cognoscens, cum esset
annorum duodeuiginti ad baptismum prope-
rè conuolauit. Nec tamen statim militiae nun-
tium remisit, tribuni sui precibus euietus, cui
contubernium familiare præstabat. Is enim
transacto tribunatus sui tempore, renunciatu-
rum se pariter seculo pollicebatur. Qua Mar-
tinus expectatione suspensus, biennio ferè à
suscepto lauacro solo scilicet nomine milita-
uit. Interea irruentibus in Gallias barbaris, Iu-
lianus Cæsar coacto in vnum exercitu. apud

*Partē chla-
mydis dat
pauperi.*

Gg Vangio-

*Recusatur
pugnare.*

Vangionem ciuitatem congiaria cœpit militibus erogare. Cumq; ad Martinum ventum esset, ipse accedens ad Cæsarem: Hactenus, inquit, tibi militaui, nũc patere vt militem Deo: congiarium tuum pugnaturus accipiat alter: Christi ego miles sum, pugnare mihi nõ licet. Tum vero aduersus hanc vocem Tyrannus infremuit; dicens eum metu pugnæ, quæ postera die erat futura, non religionis gratia detrectare militiam. Martinus igitur illato sibi terrore constantior: Si hoc, ait, ignauitæ adscribitur nõ fidei, crastina die ante aciem inermis astabo, & in nomine Domini Iesu, signo Crucis non clypeo protectus, hostium cuneos penetrabo securus. Retrudi ergo in custodiam iubetur: facturus fidẽ dictis, vt inermis barbaris obijceretur. Postera vero die hostes pacis legatos miserunt, & se suaq; omnia dediderũt. Exinde relicta militia, sanctum Hilarium Pictauiensem Episcopum adiit, & aliquandiu apud eum commoratus, diuinitus admonetur, vt patriam parentesq; quos adhuc gentilitas detinebat, visitaret. Quò cũ periculoso itinere peruenisset matrem ab errorum tenebris vindicauit, patre in malis perseuerate: ac dein Arrianæ perfidiæ pestilentissimè grassanti, vnus inter omnes gnauiter resistens, ac multis ob eam rem affectus iniurijs, publiceq; virgis cæsus, ad extremum exilio mulctatus est. Verum è diuerso à Deo præampulis honoribus & Pontificiæ dignitati referuabatur.

PVERITIA S. CUNIBERTI EPISCOPI

Colon. & Confess. 12. Nouemb.

Sur. Tom. 6.

S Cunibertus in prouincia Mosellensi patre Crallo, matre vero Regina nomine natus, magna adhuc puer virtute & animi sagacitate præditus fuit. Cum enim pater eius genere & dignitate clarus puerum elegantem in primis Dagoberto Francorum regi nutriendum ac prouehendum, inductus familiaritate regia, commendasset, ipse mirum in modum non tantum ab illicitis, sed etiam multoties à licitis naturam compescuit, & cupiditate compressa, animum ad studiū sapientiæ præclare excitauit. Erat laudibus mansuetudinis & patientiæ egregiè ornatus; ingenio ita docilis, ut magistrorū etiā industriā superaret. Comitas eius grata erat omnib⁹; humilitas vero & promptum omnibus benefaciendi studium cunctis magnæ plane admirationi erat. Non enim Regi tantum & maioribus iuxta personæ cuiusq; dignitatem deseruire studebat, sed ipsis etiam non raro seruorum vice, calceamenta detrahere, eaque mundare solebat: quæ officia ita exercebat, ut per ea inflatos sæpe nobilium animos ad humilitatis studium, humanæque vitæ cognitionem mira dexteritate prouocaret. Cum vero ab hoc primo exercitij gradu vellet illum Dominus ad altiorum incrementa conscendere, reuelare dignatus est regi, quanti apud ipsum

*Temperantia.**Mansuetudo.**Humilitas.*

Gg 2 meri-

*Diuinitus
estenditur
eius inno-
centia.*

*Rex illum
in filium
adoptat.*

meriti puerilis illa simplicitas haberetur. Quaedam enim nocte dum peruigil Rex in lecto quiesceret, vidit subito locum illum ubi sanctus puer dormiebat magno lumine resplendere, & futura pueri facta cælesti præfagio denotari. Manè igitur Rex miraculi nouitate perterritus, magnum futuræ sanctitatis argumentum intellexit. Itaque accitum ad se puerum solito familiaris allocutus est, & adoptatum sibi in filij locum, dulci amplexu exosculans, illustri coram omnibus testimonio pueri innocentiam prædicauit. Exin igitur literis apprimè eruditus ad Ecclesiasticos honores licet inuitus promotus est, quos excellentibus illustrauit meritis, & congruentibus adornare curauit obsequijs. Itaque auctus benedictione cælesti à Treuirorum Archiepiscopo, Archidiaconatus officio sublimatus est. Vbi mirum quantum in Dei opere feruens, vitamq; hanc quodammodo exosus, solum animarum lucrum ob oculos sibi statuebat: vnicè huic rei intentus, vt plurimos Christo lucrificeret.

PVERITIA S. MACLOVII EPISCOPI

& Confess. ex ea quam scripsit Sigebertus

Gemblacensis. 15. Nouemb.

Sur. Tom. 6.

Maclouius in Britannia claris parentibus natus, ab ipsis infantia annis occupationi secularis vanitatis renunciauit, & Christianam